

23. CR Craiova

IV. MEMORIA ORALĂ. INTERVIU DESPRE COMUNISM

INTERVIEWATOR:

„Bună ziua. Vă mulțumesc pentru că ați acceptat să ne acordați câteva minute pentru a ne răspunde la câteva întrebări despre perioada comunistă pe care ați trăit-o...”

PERSOANA INTERVIEWATĂ: „Bună ziua. Vă voi răspunde la întrebări, chiar dacă este o perioadă pe care nu o rememorez cu plăcere...”

I: *„Care este părerea dumneavoastră despre **comunism**, acum ca ați văzut și cum se trăiește în democrație?”*

P.I. (Surâde nevos, din simplul motiv că pentru el, ca și pentru majoritatea românilor, comunismul a însemnat o perioadă de suferință îndelungată):

„Democrația...democrația... este cea care ar trebui să guverneze omenirea. Ea ar trebui să stea la baza întocmirii principiilor ce guvernează întreaga lume. Comunismul a adus mult rău României, a fost o perioadă nefastă pentru țară și urmările se văd și astăzi, pentru ca România a decăzut enorm. Comunismul a lăsat atât de multe cicatrici, încât nici n-ar mai trebui amintit!Democrația este viitorul omenirii, sper...”

I: *„Ce vă amintiți despre **turnători**, despre **activiștii** de partid sau despre **securiști**. Erați conștient de existența lor, v-au afectat acțiunile lor în mod direct?Pe dumneavoastră, pe familia dumneavoastră?”*

P.I. (După mimica feței și îndăjirea cu care vorbea se vedea că amintirile îi repugnav):

„Securiștii, ca și turnătorii erau tot timpul cu ochi-n patru, cu privirile mereu fulgerătoare și ațintite asupra tuturor, încercând să-i descopere pe cei care prin comportament sau vorbe nu se supuneau partidului și statului. Era o relație pradă-prădător, foarte chinuitoare pentru pradă, plăcută (probabil) pentru prădător. Făcând o comparație cu o operă cunoscută „Alexandru Lăpușeanul” și în același timp făcând haz de necaz, aș putea spune că ...noi nu-i voiam pe ei, dar ei ne voiau pe noi.

Insă atât activiștii, cât și turnătorii erau niște ipocriți. Acționau... pentru dezvoltarea orânduirii socialiste și pentru o egalitate înțeleasă numai de ei... Și cine îndrăzne să-i contrazică?!

Cine erau activiștii? Niște unelte de partid ce propovăduiau orbește ideologia comunistă... Creaturi gușate, hidoase, care trăiau opulent în ciuda dorinței trâmbițate de Partid de a realiza un sistem de egalitate socială, persoane pentru care nu exista niciun neajuns, trăiau îmbuibându-se, trăiau pe picior mare, privind distanți și cu o oarecare urmă de rânjet pe față la lumea ce se chinuia și pentru rația zilnică de pâine.

In mod direct nu am avut de-a face cu ei. Nu eram important...pentru stabilitatea regimului.”

I: *„Ne puteți povesti ceea ce știți despre **opozanții** regimului? V-ați opus în vreun fel comunismului?”*

P.I. „Opozanții politici ai P.C.R. au fost închiși în închisorile politice de atunci. Au murit multi, prea mulți!!! De fapt au murit aproape toți cei care puteau să spună ceva coerent împotriva partidului unic...Cei care au rămas au fost puțini, iar vocea lor a fost înnăbușită...”. Mulți nu au îndrăznit să reacționeze...”

I.: „Legându-ne de ultima dumneavoastră afirmație, ce ne puteți spune despre **cetățenii tăcuți** ai României socialiste?”

P.I.: (Se observă, în mod cert, că există amintiri neplăcute, aducându-și aminte poate că ei erau majoritari și că nu puteau face nimic)
„Cetățenii tăcuți eram noi toți, membri de partid sau nu, noi cei asupritii, noi cei lași... Urâte vremuri!”

I.: „Și totuși...A existat o disidență, aparent firavă, dar a existat. Nu a putut deveni puternică din cauza aparatului sofisticat de represiune numit Securitate sau din cauza lașității, dar în cele din urmă vocea disidenței s-a auzit.

P.I.: (Văd după mimica feței că rememorează în continuare doar amintiri neplăcute):
„Da...Dizidenții erau privați de libertate. Arestați sau izolați la domiciliu pentru că partidului îi era frică de acest gen de persoane, pentru ca nu cumva să fie „corupte” și altele. Era nevoie doar de executanți, de turmă, nu de persoane care să judece, să se întrebe de ce așa ... Partidul făcea orice pentru a elimina „obstacolele” din calea punerii în practică a „idealurilor poporului”... Din păcate am auzit de dizidenți doar după 1989. Posibilitățile de informare erau atunci foarte reduse...”

I.: „Ce știți despre activitatea **diasporei**, despre românii din exil?”

P.I.: „Sincer? Stiam câte ceva din auzite. Ascultam, atunci cand era posibil, și în mare taină, Postul de Radio Europa Libera. Așa mai aflam despre ce se întâmplă în Europa și în lume. Nu prea des, e adevărat. Pentru ca exista un sistem de bruiaj destul de eficient...In fine, au fost vremuri grele. Promit sa-ti raspund data viitoare mai ...amânunțit.

I.: „Explicațiile dumneavoastră au fost lămuritoare și vă mărturisesc că ați reușit să mă faceți să mă bucur și mai mult de actuala libertate pe care o avem. Sentimentele pe care le-ați transmis sunt covârșitoare și m-au făcut să reflectez mai mult la ceea ce se întâmplă în societatea actuală.”